

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

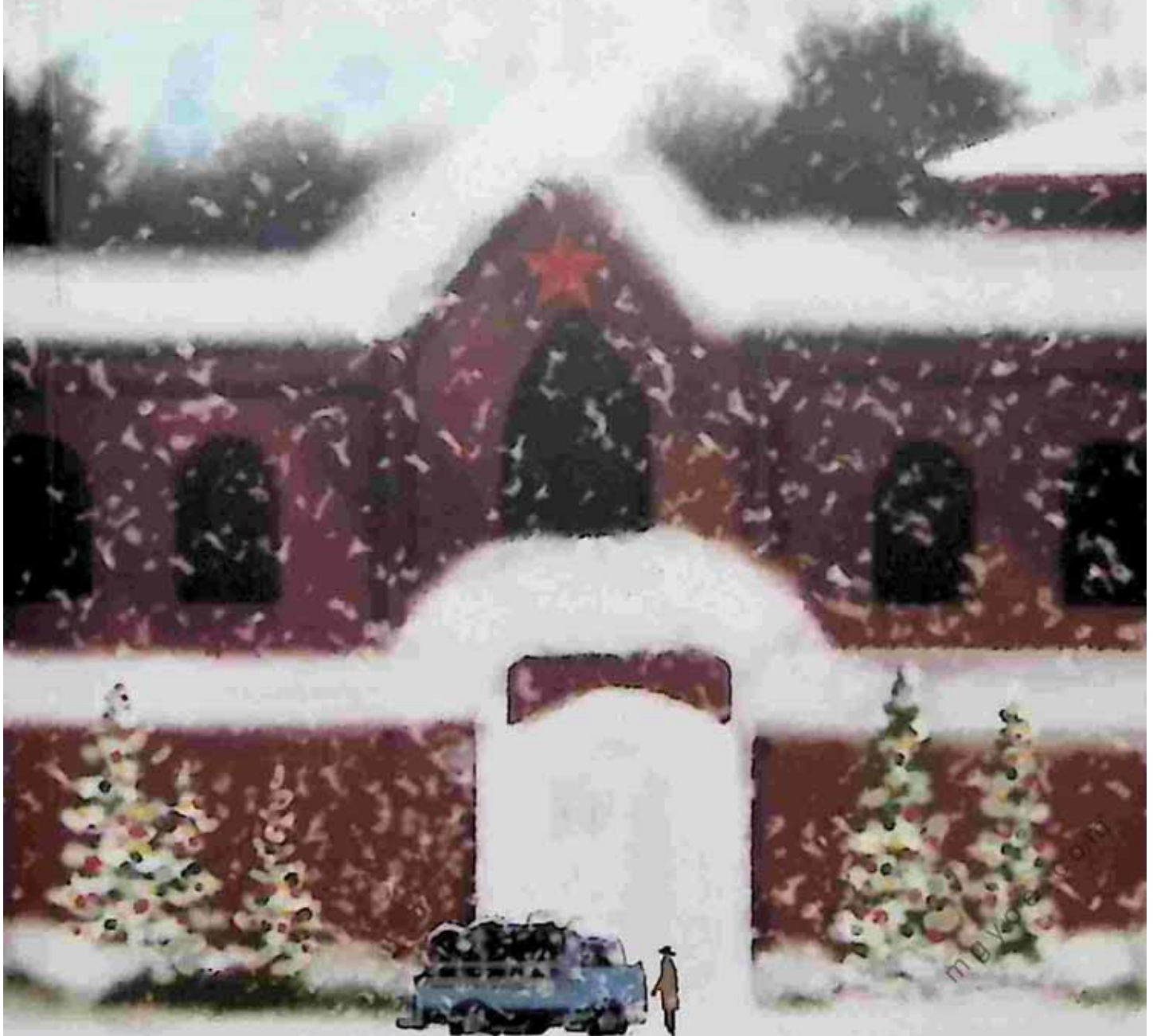

တင်မောင်မြင့်

အသေးအဖွဲကလေးများ

Small Things Like These

CLAIRE KEEGAN

“တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ ကိုယ့်အတ္တနှင့်ကိုယ် ရိုးသားစွာနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု၏ လူ့စရိုက်ကို လက်ဆုံးနှိုက်၍ ရေးထားသော ဝတ္ထု”

- ဘွတ်ကာရာ့ဇွေးရယ်ဇေးအဖွဲ့သို့ တင်သည့် အကဲဖြတ် လူကြီးများ၏ မှတ်ချက်

“လူတို့၏ အတ္တစိတ် ဝေဒနာကို အပီအပြင် ခြယ်မှုန်းထားသော ဝတ္ထု”

- ဝေဒန်ဇေး ဆရာတဦး

“ ‘ဝေဒနာသည် တပါးသူသို့ ကူးစက်တတ်သည်။ ပိစီးမှုပမာဏ များလာလျှင် ဝေဒနာဟောင်း ပြန်ပေါ်လာ တတ်သည်’ ဟူသည့် ဒဿနကို အလေးအနက် ဆွေးနွေးထားသည့် ဝတ္ထု”

- London Review of Books

“ရိုးသား အေးဆေး ငြိမ်သက်သော မထင်မရှား တောမြို့ကလေး တမြို့၏ အသွင်ကို စာရေးဆရာမက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားအောင် ထူးဆန်းနက်နဲသည့် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် လူမဆန်ခြင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်မှုတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့သွားသော ဝတ္ထု”

- Washington Post

“သည်စာအုပ် ရောင်းအကောင်းဆုံးစာရင်းဝင်သွားတာက မျှော်လင့်ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်စွာ သူ့ရဲကောင်းဆန် ခြင်း၊ လောကကို မျှဝေ ခံစားတတ်ခြင်း တို့ကြောင့်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။”

- Goodreads

YP 520

9 781995 005201

mgyoe.com

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၂၄) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
(မတ် ၂၀၂၄)
အုပ်ရေ [၈၀၀]

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၀၆၆၀]
၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလင်းစာနည်၊ သီရိဂုဏ်ဝေ ပုံနှိပ်တိုက် [၀၁၄၃၇]
၁၂-အက်မ်၊ ၅၄ လမ်း၊ ၂ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ ဒီဇိုင်း
လင်းဝဏ္ဏ

တန်ဖိုး
၄၅၀၀ ကျပ်

သတိပေးပါသည်
ဤစာအုပ် ထုတ်လုပ်ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံသည် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ မူပိုင်
ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အညွှန်း၊ စာအုပ်ဝေဖန်ချက် ရေးခြင်းမှ လွဲ၍ ယခု ပုံစံအတိုင်း
စာတစ်အုပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖြစ်စေ အခြားသော
မည်သည့်ပုံစံသို့မျှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲ သုံးစွဲခွင့် မပြု။

အသေးအဖွဲကလေးများနှင့် စပ်လျဉ်း၍

ကျန်းမာရေး အခြေအနေနှင့် အသက်အရွယ်အရ စာအုပ်အထူးကြီးတွေ မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ ဝတ္ထုလတ် (Novella) ကလေး ရှာပြန်ဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ သည်တော့ သည်နေ့ ဘယ်ဝတ္ထုတွေ လူကြိုက်များနေသည်၊ နာမည်ကြီး နေသည်ကို ဟိုခေါက် သည်ခေါက်လုပ်ပြီး မနည်း ရှာရသည်။

ဤတွင် Small Things Like These ကို သွားတွေ့သည်။ စာရေး ဆရာမ အိုင်ယာလန်သူ Claire Keegan ။ ၂၀၂၁ ခုနှစ်တွင် ထွက်ပြီး ကမ္ဘာ့ရောင်းအစွဲဆုံး စာအုပ်စာရင်း ဝင်သွားသည့် စာအုပ်ကလေး။

အိုင်ယာလန်မှ ပေးသည့် စာပေဆုတွေ အများအပြား ရပြီး ဗြိတိန်မှ အိုဝဲလ်ဆု ထပ်ချီးမြှင့်သည်။ ၂၀၂၂ ခုနှစ်တွင် Booker ဆု ဆန်ခါတင်စာရင်း ဝင်သွားသည်။

(Cillian Murphy က ဘီလ်ဖာလိုနေရာတွင် သရုပ်ဆောင်ပြီး ရုပ်ရှင် ရိုက်နေပြီ။ ထုတ်လုပ်သူက Matt Damon တဲ့)

သည်တော့ ကျွန်တော် ရှာဖွေ ဖတ်ရတော့သည်။ စာမျက်နှာ ၁၁၆ မျက်နှာသာရှိသည့် သည်စာအုပ်ကလေး ဘာကြောင့် သည်ရွှေ သည်မျှ ‘ပေါက်’ သွားရခြင်းပါလဲ။ အိုင်ယာလန် တောမြို့ကလေး တမြို့မှ သာမန် လူတန်းစား မိသားစုတစု၏ အကြောင်းကို ရိုးရိုးလေး ရေးသွားသော်လည်း ဘဝအထွေထွေ ကို အနက်အနဲ လက်တဆုံး နှိုက်၍ ရေးသွားသော ဝတ္ထုဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

Booker ဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်သည့် အကဲဖြတ်လူကြီးများ၏ မှတ်ချက် မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

“တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ ကိုယ့်အတ္တနှင့်ကိုယ် ရိုးသားစွာ နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု၏ လူ့စရိုက်ကို လက်တဆုံး နှိုက်၍ ရေးထားသောဝတ္ထု” ဟု ဆိုထားသည်။

စာရေးဆရာမ Claire Keegan ကို ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် အိုင်ယာလန် ပြည် တောမြို့ကလေးတမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။ ၁၇ နှစ်သမီးအရွယ် ရောက်မှ အမေရိကန်တောင်ပိုင်း ဘိုးဘွားအမျိုးတွေဆီ ရောက်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်စာ စသင်သည်။ လိုယိုလာတက္ကသိုလ်တွင် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံနှင့် ဘွဲ့ရပြီး အိုင်ယာလန် သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတိုတွေ စရေးသည်။ ပေါင်းချုပ်တွေ ထုတ်တော့ တဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးသွားပြီး ဆုပေါင်းများစွာ ရသည်။ နိုင်ငံပေါင်း ၃၀ တွင် ဘာသာတွေ ပြန်ကြသည်။ ဝေလတက္ကသိုလ် ဆက်တက်ပြီး “စာရေးခြင်း အနုပညာ” အဓိကဖြင့် “မဟာ” ဘွဲ့ ထပ်ယူသည်။

ဝေလပြည်နယ် တက္ကသိုလ်တွင်ပင် ဆရာမ ဝင်လုပ်ရင်း စာတွေ ဆက်ရေးဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ ၁၁၆ မျက်နှာသာရှိသည့် စာအုပ်ကလေး သည်မျှ အောင်မြင်သွားခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်အတိ ဖြစ်လေသည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာတယောက် က ဤသို့ ဆိုသည်။

‘Booker ဆုအတွက် ရွေးချယ် အတင်ခံရသည့်အထဲတွင် အတို ဆုံးစာအုပ် ဖြစ်သည်။ လူတို့၏ အတ္တစိတ် ဝေဒနာကို အပီအပြင် ခြယ်မှုန်း ထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်’ ဟု ဝေဖန်သည်။

London Review of Books

“စာရေးဆရာမ ကီဂန်က ဝေဒနာ ဟူသည် တပါးသူသို့ ကူးစက် တတ်သည်။ ဖိစီးမှုပမာဏ များလာလျှင် ဝေဒနာဟောင်း ပြန်ပေါ်လာတတ် သည်” ဟူသည့် ဒဿနကို အလေးအနက် ဆွေးနွေးထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ဗျာပြည်စာအုပ်တိုက်

Washington Post

ရိုးသား အေးဆေး ငြိမ်သက်သော၊ မထင်မရှား တောမြို့ကလေး တမြို့၏ အသွင်ကို စာရေးဆရာမက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားအောင် ထူးဆန်း နက်နဲသည့် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် လူမဆန်ခြင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်မှု တို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့သွားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ကြယ်ငါးပွင့် အများဆုံးပေးပြီး ဝေဖန်ခံစားသည့် Goodreads များတွင်

ကြယ်ပွင့် ၄.၂ ပေးသူ အမည်မပါသည့် တယောက်က

သည်စာအုပ် ရောင်းအကောင်းဆုံးစာရင်း ဝင်သွားတာက မျှော်လင့် ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်စွာ သူရဲကောင်းဆန်ခြင်း၊ သောကကို မျှဝေ ခံစားတတ်ခြင်း တို့ကြောင့်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။

ကြယ်ငါးပွင့်ပေးသူ ဟင်နရီမိုက်ကယ်က

ချစ်စရာ အိမ်ထောင်တခုအတွက် ဘဝကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ ဘီလီဖာလုံ။ အဖေ ဘယ်သူမှန်း မသိဘဲ ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် အမေဆုံးခဲ့ရသည့် ကလေး၏ လူသားဆန်မှုများ။

ဤမျှသာ...။

အားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ
တင်မောင်မြင့်
၁၃-၈-၂၀၂၃

CLAIRE KEEGAN [1968 -]

Small Things Like These

နှင့်

စာရေးဆရာမ Claire Keegan

သည်ဝတ္ထုကလေးဟာ တစုံတယောက်အကြောင်း မဟုတ်သလို တစုတဖွဲ့ အကြောင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ အိုင်ယာလန်၏ ဘုရားကျောင်း ပင်မင်းလုပ်ငန်း များသည် ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင်မှ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ပျောက်ဆုံးသွားသည်၊ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ အကျဉ်းချ ခံထားရသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြပါ။ ပြီးတော့ မည်ရွှေ မည်မျှ လုပ်ခ မရဘဲ အတင်း စေခိုင်းခံခဲ့ကြရသည်ကိုလည်း သိသူ မရှိပါ။ အချို့က တသောင်းခန့်ဟု လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ မှန်းကြသည်။ အချို့က သုံးသောင်း ထက် မနည်းဟု ဆိုကြသည်။

ယခုတော့ ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ ပင်မင်းလုပ်ငန်းများ အိုင်ယာလန်တွင် မရှိတော့၍ ဘာမှတ်တမ်း၊ မှတ်ရာမှလည်း ရှာမတွေ့တော့ပါ။ အားလုံး ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ကြသည်။ သည်လို သည်လို ဘဝအထွေထွေကို မိန်းကလေးတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရပါသည် ဟူသည့် အထောက်အထား ပြစရာ ဟူ၍ ဘာမျှ မကျန်တော့ပါ။

အမျိုးသမီး ကြီးငယ်များ သူတို့ကလေးတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ အချို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် သေကျေပျက်စီးခဲ့ကြသည်။ အများ အပြား ဘဝ ပျက်ခဲ့ကြရသည်။ သည်လို နေရာများတွင် မွေးကင်းစ ကလေးသူငယ်တွေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ပျက်စီးခဲ့သည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ ထောင်ဂဏန်း
လား၊ သောင်းဂဏန်းလား မည်သူမျှ မသိ။ မိဘမဲ့ကလေးထိန်းကျောင်းသို့
ရောက်သွားသည့် မိဘမဲ့ကလေးတွေလည်း အများအပြား။

သည်နှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် မိဘမဲ့ကလေးများ စောင့်ရှောက်ရေးကော်မရှင်
မှ ထုတ်ပြန်ချက်တစ်ခုတွင် ကွန်ဗင့်ကျောင်း ဆယ့်ရှစ်ကျောင်းတွင် ကလေး
အသေအပျောက် ကိုးထောင်ရှိသည် ဆို၏။

၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် သမိုင်း သုတေသီ ကက်သရင်းကောလက်စ်က
တနိုင်းငံလုံး အလန်တကြား ဖြစ်သွားသည့် သတင်းတပုဒ် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။
၁၉၂၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၁ ခုနှစ်အတွင်း ဂဲလ်ဝေးပြည်နယ်၊ တူအမ် အိမ်ထောင်မဲ့
မိခင်များဂေဟာ တစ်ခုတွင် သေဆုံးသည့် ကလေးဦးရေမှာ ၇၉၆ ယောက်
ဟူ၏။

သည်လို ဂေဟာများကို အိုင်ယာလန်ကက်သလစ်ဘုရားကျောင်းများမှ
ဘဏ္ဍာရေး အကူအညီဖြင့် ထည်ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင်
အင်ဒါကင်နီ ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်မလာမီ သည်လိုကိစ္စများကို အိုင်ယာလန် အစိုးရ
လက်အောက်ခံ ဘုရားကျောင်း ပင်မလုပ်ငန်းများက ပြည်သူများအား ရှင်းပြ
ခြင်း၊ တောင်းပန်ခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။

အခန်း (၁)

အောက်တိုဘာလထဲ ရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ အရွက်တွေ
 ရော်ဝါ၍ လာလေပြီ။ နေ့တာရှည်သော နိုဝင်ဘာလကို နာရီလက်တံ
 တချောက်ချောက်နှင့် ကျော်ဖြတ်ရင်း လေတွေ ထန်လာကာ သစ်ပင်
 တွေ ကတုံးဖြစ်သည်အထိ အရွက်တွေကို ခြွေချ ပစ်လေတော့သည်။
 နယူးရိုစ် မြို့ကလေး၏ မီးခိုးခေါင်းတိုင်များမှ ထွက်သော မီးခိုးများ
 သည် သင်္ဘောဆိပ်ဘက်သို့ လွင့်သွားနေကြသည်။ မကြာမတင်
 အတွင်း “ဘာရီမြစ်” ထဲတွင် မိုးတွေ အုံ့ကာ ရွာချလာတော့သည်။

မြို့သူ မြို့သားများသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မိုးကို
 ရင်ဆိုင်ကြရတော့သည်။ ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ စာတိုက်
 မှ ဝန်ထမ်းတွေ၊ အလုပ်လက်မဲ့တွေ၊ ကော်ဖီဆိုင်တွေ၊ ကုန်တိုက်တွေ၊
 စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြ
 သူတွေ အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မဆင်ဘဲ
 ဗြဲနံ့ခနဲ ရွာချခြင်းဖြစ်၍ ချက်ချင်း အေးစိမ့်လာကာ ရိုးရိုး မိုးမှ
 ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးသူတွေက တွေးကြတော့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကလေးတွေက လေကာအင်္ကျီ ခေါင်းစွပ်တွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး အပြေးအလွှား ဆောင်းရင်း ကျောင်းသို့ ပြေးကြရသည်။ အမေတွေက အိမ်ရှေ့ ကြိုးတန်းမှ တွေရာအဝတ်ကို ဆွဲဆောင်းပြီး ကလေးတွေကို ကျောင်းပို့ကြရသည်။ ညရောက်သည့်အခါ လေနှင့် ရောကာ မိုးက ပိုသည်းလာသည်။ ပို၍ ပို၍ မည်းမှောင်လာသည်။ အိမ်ထဲသို့ တံခါးကြားမှ ဝင်သည့် လေကြောင့် သွေး ခဲလှမတတ် အေးလေတော့သည်။ ဒူးထောက်၍ ဘုရားရှိခိုးနေသူတို့ မနည်း ခြေဆန့်၍ ထကြရသည်။ မီးသွေးကုန်သည်၊ သစ်ကုန်သည် ဘီလ်ဖာလုံသည် ခြံထဲတွင် ရပ်၍ လက်နှစ်ဖက် ပွတ်ရင်း ညည်းနေသည်။

‘အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တောလမ်းတွေ ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ ထင်ပါရဲ့’

ကားတာယာတွေ လဲရတော့မည့် အရေးကို တွေးပူ၍ နေလေသည်။

သူ့လူတွေကို ပြောပြနေလေသည်။

‘ငါ့ကားကြီးက နေ့တိုင်း တောင်တက်နေရတော့ တာယာတွေ ဘယ်ခံနိုင်တော့မှာလဲကွာ’

ဝယ်သူတွေက ခြံထဲသို့ တယောက်ပြီး တယောက် ဝင်လာနေသည်။ သူတို့ ပြန်သွားသည်နှင့် တယ်လီဖုန်းနှင့် အော်ဒါတွေ ထပ်ရောက်လာကြပြန်သည်။ အရေးတကြီး အမှာများချည်း ဖြစ်သည်။

ဖာလုံက မီးသွေး သာမက အလှစိုက်မြက်၊ မီးသွေးနှင့် ထင်းပါ ရောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အချို့ကို အလေးချိန်နှင့် လက်လီ၊ အချို့ကို ကားနှင့် စီးလုံးတိုက် ရောင်းသည်။ ထို့ပြင် မီးသွေးတောင့်၊ မီးမွှေးသည့် ထင်းပေါက်ကလေးများမှအစ ရောင်းသည်။ မီးသွေးလုပ်ငန်းမှာ ညစ်ပတ်ပေရေဆုံး လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှ

အိမ်သို့ သယ်၍ ရောင်းရသည်ဖြစ်ရာ အလုပ်သမားများ လူရုပ် မပေါ်အောင် မည်းတူးနေကြတော့သည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကားပေါ်တင်၊ အိမ်ရောက်တော့ နောက်ဖေး ဂိုထောင်ထဲ ထမ်းချကြရသည်။ ရုရှားနှင့် ပိုလန်လူမျိုး လှေသမား၊ တက်သမားများသည် သားမွေးဦးထုပ်၊ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးတွေနှင့် မြို့ထဲ လျှောက်တတ်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သူ တယောက်မျှ မပါ။

သည်လို အလုပ်တွေ ပူလာချိန်တွင် ဖာလုံက ပစ္စည်းတွေကို သူ ကိုယ်တိုင် ပို့သည်။ အလုပ်သမားတွေက ပို့ရမည့် ပစ္စည်းတွေကို ထမ်းကြ၊ ပိုးကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ တောက်ကြ၊ ခွဲကြ၊ ခြမ်းကြနှင့် ခြံထဲတွင် အလုပ်ရှုပ် ကျန်ရစ်တတ်သည်။ သူ့ခြံထဲတွင် လွှဲဆွဲသံ၊ ထင်းခွဲသံ၊ ဂေါ်ပြားကျုံးသံများနှင့် ဆူညံနေတတ်သည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်၊ နားချိန် သံချောင်းခေါက်သံ ကြားမှ လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ချ၍ အလုပ်သမားတွေ လက်ဆေးကြ၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြပြီး “ကီဟို” ထမင်းဆိုင်သို့ ချီတက်ကြ၍ နေ့လယ်စာကို ပူပူနွေးနွေး မြိန်ရေ ယှက်ရေ စားကြသည်။ သောကြာနေ့ဆိုလျှင် ငါးဟင်းနှင့် အာလူး ချောင်းကြော်ရသည်။

ဆိုင်ရှင် မစ္စက်ကီဟိုက အားပေးတတ်သည်။

‘စားကြ၊ စားကြ၊ ဝအောင် စားကြ။ ဘာမှ မရှိတဲ့ အိတ်လွတ်ဟာ ထောင်ထားလို့ မရဘူး’ ဟု ဒယ်အိုးထဲသို့ သံယောက်မကြီးနှင့် မွေရင်း ပြောတတ်၏။

အလုပ်သမားတွေက သူ့ဆိုင်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသည်။ နားနားနေနေ ဆေးလိပ် သောက်ကြသည်။ နောက်ပြီး ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲတွင် လျှောက်ပြန်လာပြီး အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်ကြသည်။

အခန်း (၂)

ဖာလုံသည် အောက်ခြေမှ စ,တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် ပြောရမှာ အားနာစရာ ကောင်းလောက်အောင် သူ့ဘဝ အောက်တန်း ကျခဲ့သည်။ အမေက မြို့ပြင်အိမ်ကြီး တအိမ်တွင် အိမ်ဖော်လုပ်ရင်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး အရွယ်မှာ ကိုယ်ဝန် ရခဲ့သည်။ သည်အဖြစ်ကို အိမ်ရှင် မစ္စကီဝီလ်ဆင် သိသွားတော့ မောင်းမချဘဲ အိမ်တွင် ဆက် ထားသည်။ မွေးဖွားချိန်တွင် ဆေးရုံတင်ပြီး မွေးပေးသည်။ ထိုနေ့က ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့။

ဖာလုံ့ ငယ်ဘဝသည် မစ္စကီဝီလ်ဆင်၏ မီးဖိုခန်းထဲမှ ခြင်းတောင်းထဲတွင် စခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ လက်တွန်း လှည်းပေါ် ရောက်သည်။ လက်တွန်းလှည်း ရွေ့လျားရာသည်လည်း မီးဖိုတိုက်တွင်သာ ဖြစ်၏။ မှတ်မိသည့် အရွယ်မှစ၍ ပန်းကန် ဆေးရသည်၊ စားပွဲထိုးရသည်။ ငယ်ငယ်က လက်တွေ ကျက်သွား မတတ် ပူသည့် ပန်းကန်တွေကို ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ကြမ်းကို ပြောင်လက် နေအောင် တိုက်ရသည်။ သူ လေးဖက် တွားခဲ့သည့် ကြမ်းပြင်။ နောက် လမ်းလျှောက်တတ်သွားသည်။ ငယ်ငယ်က ပါကေးကြမ်းပြင် ကို ကျားကွက်တွေဟု ထင်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတော့ ကလေး မရှိသော မစ္စက် ဝီလ်ဆင်က သူ့ကို ဆက်ပြီး မွေးခဲ့သည်။ အိမ်တွင် တောက်တိုမည်ရ ကလေးတွေ လုပ်ခိုင်းပြီး စာရေးစာဖတ် သင်ပေးသည်။ အမျိုးသမီး ကြီးက ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်ခန်းကလေး လုပ်ထားသည်။ ဘယ်သူ တွေက ကြီးကျယ်သည် ပြောပြော ဂရုမစိုက်။ စစ်မှုထမ်းဘဝဖြင့် ကျဆုံးသွားသည့် ယောက်ျား၏ ပင်စင်နှင့် အေးအေးလူလူ နေသူ ဖြစ်၏။ သဘောကောင်းသည့် ဟီးယားဖို့ဒ် လင်မယား၏ အကူအညီ ဖြင့် လုပ်နေသည့် မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကလေးကလည်း အားကိုးရ သည်။ အများဆုံးမှာ သိုးတွေ ဖြစ်၏။ သူရင်းငှား လုပ်သူ နက်ဒ် ကိုလည်း အတူနေဖို့ ခေါ်ထားသည်။ အိမ်နီးချင်းများနှင့် ရံခါတွင် ပြဿနာကလေးများ ရှိသဖြင့် ခြံကို အလုံ ကာပစ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကြွေးမြီ ကင်းကင်းနှင့် နေနိုင်ခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များ တွင် သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဝတ်၍ ဖို့ဒ်ကားဟောင်းကြီးကို နက်ဒ်က မောင်းပြီး ဘုရားကျောင်း တက်သည့်အခါ သူတို့ သားအမိကိုပါ ခေါ်သွားတတ်သည်။ မစ္စက်ဝီလ်ဆင်က ဘာသာရေးတွင် ယုံကြည် သက်ဝင် လွန်းခြင်း မရှိ။ အစဉ်အလာအရ လှုပ်ရှားနေခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်လာလျှင် ဘုရားစာအုပ်တွေကို အခန်းဝ အဝတ် ချိတ်သည့် စင်ပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့တတ်သည်။ နောက် တနင်္ဂနွေနေ့ အထိ ကိုင်မည့်သူ မရှိ။

မူလတန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေသော ဖာလုံက သည်အကြောင်း ကို သရော်တတ်သည်။ တနေ့ သူ ကျောင်းမှ အပြန်တွင် သူ ကုတ် အင်္ကျီ ကျောကုန်းတွင် တံတွေးတွေ ပါလာသည်။ သို့သော် သူ့ကို ဂရုစိုက်မည့်သူ သိပ်မရှိ။ အိမ်ကြီးတွင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ် ရှုပ် နေကြသည် မဟုတ်လား။ နောက်တော့ စက်မှုလက်မှု အထက်တန်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျောင်းတွင် နှစ်နှစ် သူ တက်ရသည်။ ကျောင်းပြီးကတည်းက သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပုံမှာ ယနေ့ သူ့အလုပ်သမားများနှင့် လုပ်နေသည့် အတိုင်းပင် အားလုံးနှင့် လက်ရေတပြင်တည်း။ ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် အပင်ပန်း ခံနိုင်သလို သူက လာဘ်မြင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အသောက်အစား မရှိ။ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူတွေ ပိုများပြီး တဟုန်ထိုး ကြီးပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဖာလုံသည် မြို့ထဲတွင် အိမ်ပိုင်အိုးပိုင်နှင့်၊ မိသားစုနှင့် အတည်တကျ ဖြစ်နေပြီ။ ဇနီး အီလင်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီး ငါးယောက် ရနေပြီ။ “ဂရေမ်စ်အင်ကိုး” တွင် အီလင်း အလုပ်လုပ်နေစဉ် သမားရိုးကျနည်းဖြင့်ပင် လူပျိုလှည့်ပြီး စွဲသွားသည့်အခါ ရုပ်ရှင် အတူကြည့်ကြသည်။ ညနေခင်းများတွင် မြို့ထဲလမ်းလျှောက် ထွက်ကြသည်။ နက်မှောင်နေသည့် ဆံပင်နှင့် အနက်ရောင် မျက်လုံးတွေကို သဘောကျသည်။ ပြီးတော့ အီလင်းက ပွင့်လင်းသည်၊ ဖျတ်လတ်သည်။ သူတို့ စေ့စပ်တော့ မစွက်ဝီလ်ဆင်က သူတို့အတွက် အရင်းအနှီး လုပ်ဖို့ ပေါင် ထောင်နှင့်ချီ၍ မ,တည် ပေးသည်။ အချို့ကလည်း ဖာလုံ၏ အဖေသည် မစွတာဝီလ်ဆင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ရေဖျန်းမင်္ဂလာ ပြုသည့်အခါ ဝီလျံ*ဟူသည့် နာမည်ကို ခံယူခဲ့ရသည်။ ဘုရင်၏ နာမတော်ကို ယူခဲ့သည် ဆိုကြသည်။

သို့သော် သူ့အဖေ မည်သူမည်ဝါ ဆိုသည်ကို ဖာလုံ လုံးဝ မသိခဲ့ပေ။ အမေက ကျောက်ကျောထိုးဖို့ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲသို့

* Wiliamကို အတိုကောက် Bill ဟု ခေါ်သည်။

လက်တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်းယူလာစဉ် လမ်းတွင် ကျောက်တုံးနှင့် တိုက်မိ၍ လှည်းရော၊ လူပါ လဲကျသွားသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ခေါင်းက သွေးထွက်လွန်ပြီး ဦးနှောက်ကို ထိသွားကြောင်း ဆရာဝန် များက ရှင်းပြသည်။ အမေ ဆုံးတော့ သူ ဆယ့်နှစ်နှစ်သား အရွယ် ကလေး။ နောင် နှစ်တွေကြာတော့ ဖွားသေစာရင်းရုံးတွင် လက်မှတ် သွားတောင်းသည့်အခါ အဖေ နေရာတွင် ကွက်လပ် ချန်ထားခဲ့ကြ သည်။ စာရေး၏ မျက်နှာက သူ့ကို လက်မှတ်ကမ်းပေးတော့ မဲ့ပြုံး ပြုံးလျက်။

ခုတော့ ဖာလုံသည် အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ကာ လက်ရှိဘဝကိုသာ အာရုံစိုက်လျက် ရှိသည်။ သမီးတွေအတွက် ရှေ့ လျှောက် ရုန်းကန်ရဦးမည်။ ငါးယောက်စလုံး အမေတူကလေးတွေ။ အသား ဖြူဖြူ၊ ဆံပင် နက်နက်၊ မျက်လုံး နက်နက် တွေချည်း။ ကျောင်းတွင် အားလုံး စာတော်ကြသည်။ အကြီးဆုံး ကက်သလင်း က စနေနေ့များတွင် သူ့ရုံးခန်းသို့ လာပြီး ဖိုင်တွဲခြင်း၊ စာရင်းကိုင် အကူ လုပ်ခြင်းဖြင့် မုန့်ဖိုးရှာသည်။ ဂျူနီးက တမျိုး တော်သည်။ ဘုရားကျောင်းတွင် ဓမ္မတေး ဆိုရာ၌ အသံကောင်းသဖြင့် လူချစ် လူခင် များပြီး မုန့်ဖိုးရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိန်မာဂရက် အလယ်တန်း ကွန်ဗင့်ကျောင်းတွင် ပညာသင်နေကြပြီ။

အလတ်မ ရှိလာနှင့် နို့ညှာ ဂရေစ်တို့ နှစ်ယောက်က ဆယ့် တစ်လပဲ ခြားသည်။ အလီတွေ အလွတ် ရနေကြပြီ။ တိုင်းပြည် နာမည်တွေ၊ အိုင်ယာလန်က မြစ်တွေ အားလုံး သူတို့ သိနေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဂီတနှင့် ယဉ်ပါးသူများ ဖြစ်၏။ အင်္ဂါနေ့ တိုင်း ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် အကော်ဒီယံဆရာနှင့် သင်ပေးသည်။

အငယ်ဆုံးလေး လော်ရက်တာက ရှက်တတ်သည်။ သို့သော် အီးနစ်ဘလိုင်တန်* ၏ ပုံပြင်တွေကို ဖတ်ရာတွင် ဆုတွေ ရသည်။ သူ ရသည့်ဆုများမှာ ဗလာစာအုပ်များ ပေါ်တွင် ရွှေကြယ်တွေ၊ ငွေကြယ်တွေ ကပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံဆွဲရာတွင်လည်း ပထမဆု ရသည်။ သူ ဆွဲသည့်ပုံမှာ ခဲနေသည့် ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် အပြာရောင် ကြက်မ ကြီးတကောင် စကိတ်စီးနေသည့်ပုံ ဖြစ်၏။

ရံခါတွင် ကလေးတွေ ဗဟီရအလုပ်ကလေးတွေ အပြေး အလွှား လုပ်နေတာကို ကြည့်၍ ဪ... ငါ့ရင်သွေးကလေးတွေ ပါလား ဆိုပြီး သူ ကြည့်နူးနေတတ်သည်။ ဘုရားကျောင်းတွင် ဒူးထောက် ဝတ်ပြုနေသည်ကို ကြည့်၍လည်း ပီတိ ဖြစ်ရ၏။

တညတွင် အိပ်ရာထဲ၌ အီလင်းကို မေးမိသည်။

‘တို့ သိပ် ကံကောင်းတာပဲနော်။ တချို့ကလေးတွေ သူတို့ လို မလိမ္မာကြဘူးလေ’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်။ သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့ ဘီလ်’

‘ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မဟုတ်သေးဘူးကွ...’

စောင်ခြုံထဲမှ အီလင်း၏ လက်တဖက် ထွက်လာပြီး-

‘ဘာပြုလို့လဲဟင်...’

သူ တော်တော်နှင့် မဖြေ။ ခဏနေမှ -

‘မစ်ခဲဆင်းနော့ရဲ့ သားလေး လမ်းပေါ် ပြန်ထွက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ထင်းခွေဖို့ ထွက်လာတာ တဲ့’

‘ရှင် သူ့ကို မတားလိုက်ဘူးလား’

‘မိုးတွေ တအား သည်းနေတယ်လေ။ ကားပေါ် ဆွဲတင်ပြီး အိတ်ထဲ ပါတဲ့ အကြွေကလေးတွေ ပေးခဲ့တယ်’

* Enid Blyton (1897- 1968) - ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်ပုံပြင် စာရေးဆရာမ။

‘အင်း... ရှင် လက်မနှေးဘူးဆိုတာ ယုံပါတယ်’
 ‘ဘယ်လောက် ပေးခဲ့တယ် ထင်လဲ။ အားလုံး ပေါင်တစ်ရာ
 လောက် ရှိမယ်’
 ‘ရှင် အဲဒီလို ပေးလို့ သူတို့ ပြေလည်သွားမယ် ထင်လား’
 ‘အင်း... ကလေးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဲဒါ သေချာ
 ပါတယ်’
 ‘ဆင်းနော့က အင်္ဂါနေ့မှာ မူးနေလို့ဆို။ တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှာ’
 ဖာလုံက-
 ‘သနားပါတယ်ကွာ။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ မူးမူးပေါ့’
 ‘အို... သောက်လို့ မူးတာပေါ့။ ဘာ သနားစရာလိုလဲ။
 ကလေးတွေကျတော့ ပစ်စလက်ခတ်ထားပြီးတော့’
 ‘သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ’
 ‘အင်း... ဒါပဲ ရှိမှာပေါ့’
 အီလင်းက ပြောပြီး သက်ပြင်းချ၍ မီးပိတ်လိုက်ရင်း ပြော
 လိုက်သည်။
 ‘နောက်ဆုံးမှာ ခိုစရာ ကောက်ရိုးမျှင်ကလေး တခုတော့
 ရှိစမြဲပါ’

အချို့ညများတွင် အီလင်း တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း
 များ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေလျှင် ဖာလုံ အိပ်ရာထဲတွင် နားထောင်
 နေရသည်။ ရံခါတွင်လည်း အလုပ် အရမ်း ပင်ပန်းပြီး အိမ် ပြန်
 ရောက်ရောက်ချင်း ညစာ စားပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်သည်။ မောမောနှင့်
 အိပ်သွားပြီး တရေးနိုးလျှင် အီလင်းက နံဘေးတွင် အိပ်မောကျနေတတ်
 သည်။ သည်အခါ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် ပြန်အိပ်မပျော်လျှင်
 ရေဇွေးအိုး ထတည်ပြီး လက်ဖက်ရည် ဖျော်သည်။

လက်ဖက်ရည်ခွက် ကိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ အပြင် သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မြစ်ပြင်ကိုပါ လှမ်းမြင်ရတတ်သည်။ လမ်းဘေး အမှိုက်ခြင်းများထဲတွင် ခွေးလေ ခွေးလွင့်တွေက အစာရှာလျက်။ အိတ်ခွံတွေ၊ ဘူးခွံတွေက လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်။ အရက်ဆိုင်မှ မူးပြန်လာသူများကိုလည်း လှမ်းမြင်ရတတ်သည်။ တခါတလေ သူတို့တတွေ သီချင်းတွေ အော်ဆိုလာတတ်ကြသည်။ တခါတလေ ခရာသံ စူးစူးဝါးဝါး ကြားရလျှင်၊ အော်ရယ်သံတွေ ကြားရလျှင် သူ့မျက်နှာ တင်းသွားတတ်သည်။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိရလိုက်၍ ဖြစ်၏။ အင်း... ယောက်ျားသားတွေရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ သူတို့ ရောက်လာကြတော့မှာပါလား။ သမီးတွေကို လူပျို လူရွယ်တွေ လိုက်ကြည့်တတ်သည့် မျက်လုံးများကို သူ သတိထားမိနေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ သည်လိုအခါတွင် သူ ကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေတတ်သည်။

လောကတွင် အရာရာကို အလျှော့ပေးထားခြင်းသည်သာ အလွယ်ဆုံး ဖြစ်သည်ကို သူ သိပါ၏။ ဘာမျှ ဝင်မပြောသော်လည်း သတိတော့ထားနေသည်။ မြို့ထဲမှာ၊ လမ်းတွေပေါ်မှာ မတော်တရော်တွေ အမြဲ ကြားနေရသည်။ မြို့ထဲတွင် လူလေ လူလွင့်တွေ ပိုများလာသည်။ မိတာခ မဆောင်နိုင်သည့် အိမ်တွေ ပိုများလာသည်။ အိမ်တွေထဲတွင် အနွေးဓာတ် မပေးနိုင်တော့။ လူတွေ ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် အိပ်ရသည်နှင့် မခြား မေးချင်းရိုက်ပြီး စောင်ခြုံ ကွေးကြရသည်။ သောကြာနေ့များတွင် ဈေးခြင်းတောင်း တဖက်ဆွဲလျက် စာတိုက်၌ ကလေးထောက်ပုံကြေး* ထုတ်ဖို့ အမျိုးသမီးတွေ တန်းစီ

* အိုင်ယာလန်နိုင်ငံတွင် အစိုးရက ကလေးတိုင်း အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ထိ ကျောင်းစရိတ်နှင့် နာမကျန်းသည့် ကလေးသူငယ်များအတွက် တယောက်ကို ပေါင် တစ်ရာလေးဆယ် ဆေးဝါးစရိတ် ထောက်ပံ့သည်။

ကြရသည်။ တောပိုင်းတွင် နွားနို့ညှစ်မည့် လူတွေတောင် ရှားလာသည်။ အင်္ဂလန်သို့ လှေ၊ သင်္ဘောများဖြင့် ကြုံသလို ထွက်နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ တနေ့တွင် မြို့ပေါ်သို့ အခွန်ဆောင်ရန် လူတယောက် ဖာလုံ၏ ကားကြုံဖြင့် လိုက်လာသည်။ ဂျစ်ကားကို ထုတ်ရောင်းပြီး ကြွေးတွေ ဆပ်ဖို့ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေးရန်ရှိကြွေးတွေ များသည်ထက် များကာ ခေါင်းလေးလာသဖြင့် အိပ်၍ မပျော်တော့သောကြောင့် ကားကို ထုတ်ရောင်းရခြင်း ဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ တနေ့မနက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အိမ်အနောက်ဘက်မှ ကြောင်အတွက် ထည့်ထားသည့် နွားနို့ခွက်ကို သူငယ်လေးတယောက်က မော့သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အမင်္ဂလာ သတင်းများကို မကြားချင်တော့၍ ဖာလုံတယောက် ရေဒီယိုတောင် နားထောင်ချင်စိတ် မရှိ။ သို့သော် သတင်းပလင်းကို နားမထောင်လို့ မရ။ အချိန်မှာ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ့်ငါး ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ လူငယ် လူရွယ်တွေ တိုင်းပြည်မှ အလုံးအရင်းနှင့် ထွက်နေချိန်။ တချို့က အင်္ဂလန်သို့၊ တချို့က အမေရိကန်သို့။ နော့ခ်ဟူသည့် ရွာလေးတရွာတွင် လေဆိပ် အသစ်တခု ဖွင့်လိုက်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဟောင်းဝေးကိုယ်တိုင် ဖဲကြိုးဖြတ် ဖွင့်လှစ်ပေးသည်။ မာဂရက်သက်ချာ နှင့် သဘောတူညီမှုယူပြီး အခမ်းအနားဖြင့် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မကျေနပ်သူများက ဒပ်ဘလင်တွင် ဆန္ဒပြကြသေးသည်။ သို့သော် ခဏနှင့် လူစုကွဲသွားသည်။

နယူးယောက်တွင် သင်္ဘောကျင်းတခု ပိတ်လိုက်ရသည်။ အယ်လ်ဘာထရော့စ်မှ မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ ဓာတ်မြေဩဇာ စက်ရုံကြီးလည်း ပိတ်လိုက်ရသည်။ ကဲနက်၏ စက်ရုံတွင် အလုပ်သမား ဆယ့်တစ်ယောက် ဖြုတ်လိုက်ရပြီး အီလင်း ယခင် လုပ်ခဲ့သည့်

ဂရေမ်အင်န်ကိုးမှာ သမန် ကြာရှည်ခဲ့သည့် နှစ်အဆက်ဆက်မှ ကုမ္ပဏီ
ဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ခုတော့ တံခါးတွေ ပိတ်သွားပြီ။ လေလံ
ပစ်သည့် ကုမ္ပဏီမှ မိတ်ဆွေတယောက်က ညည်းသည်။

‘အလုပ်က အေးသလား မမေးနဲ့။ ရေခဲတုံးက အဘ ခေါ်ရ
တော့မယ်။ အက်စကီးမိုးတွေဆီကို ရေခဲသွားရောင်းရမဲ့ ဘဝမျိုး’

ဟု အရွန်းဖောက်သည်။ သူ့ခြံအနီးမှ ပန်းသည် မစ္စကင်နီ
က ဆိုင်တံခါးတွေကို သုံးထပ်သားဖြင့် အသေ ရိုက်ပိတ်နေရာ အမျိုး
သမီးတယောက်တည်း မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့လူတယောက်
က တူနှင့် သံ ယူပြီး သွားကူရသေးသည်။

အိုင်ယာလန်၏ အခြေအနေသည် တနေ့တခြား ကျပ်တည်း
လာသည်။ သို့သော် ဖာလုံက ဘာကိုမှ အလျှော့မပေးဘဲ သူ့အလုပ်
သူ ဆက်လုပ်သည်။ အမှန်တရားဘက်က ရပ်သည်။ သည်မြို့တွင်
အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် စိန့်မာဂရက်ကွန်ဗင့် ကျောင်းတွင် သမီးတွေ
ကို ကျောင်းပြီးအောင် ထားမည်။

အခန်း (၃)

ခရစ္စမတ် နီးလာပြီ။ နွားစာခွက် နံဘေးကွက်လပ်တွင် ခရစ္စမတ် ထင်းရှူးပင်လှလှလေး စိုက်ထားပြီးပြီ။ ခရစ်တော် မွေးဖွားရာ နွားစာ ခွက်တိုက်မှ ကိုယ်တော် ဖွားမြင်ခန်း ခရစ်ဝင် ရုပ်တုတော်များကို လည်း ဆေးပြန်သုတ်ထားပြီးပြီ။ ယောသပ်၏ ခရမ်းနီရောင်ဝတ်ရုံ ကြီးက အရောင်တောက်လွန်းနေသည်။ မယ်တော်မာရီက အပြာနှင့် အဖြူရောင် ဆင်မြန်းကာ မတုန်မလှုပ် ခူးထောက်လျက်။ အညိုရောင် မြည်းက အိပ်ပျော်နေသည့် သိုးနှစ်ကောင်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ပုံကလည်း ရှင်းရှင်းသန့်သန့်။ ပြီးတော့ ပုခက်။ ခရစ္စမတ်နေ့ ည ရောက်လျှင် ခရစ်တော်ငယ်၏ အရုပ်ကလေး ထည့်ဖို့ အသင့်။

ထုံးစံအတိုင်း ဒီဇင်ဘာလ ပထမ တနင်္ဂနွေနေ့ ညမှောင် သည်နှင့် မြို့တော်ခန်းမတွင် လူတွေ စုဝေးကြမည်။ ပြီးမှ အလင်း ရောင်ကို စောင့်ကြည့်ကြမည်။

ထိုနေ့က တနေ့လုံး ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်သည်။ ညရောက်မှ အရိုးခိုက်အောင် အေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အီလင်းက သမီးတွေကို ခေါင်းစွပ်နှင့် တဆက်တည်း အနွေးထည်များ ဝတ်ပေး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထားပြီး ဇစ်တွေကို မေးစေ့အထိ ဆွဲပိတ်ထားသည်။ သူတို့ မြို့ထဲ ရောက်တော့ နာတာလူးသီချင်းများသည် လေမှုတ်တူရိယာသံများနှင့် အတူ မြိုင်နေလေပြီ။ မစွက်ကီဟိုက စားပွဲတလုံး ချပြီး ကိတ်မုန့်၊ ချောကလက်နွေးနှင့် မုန့်ပျားသလက် ရောင်းနေသည်။ ဂျုန်းက ရှေ့ ထွက်သွားပြီး နာတာလူးအဖွဲ့မှ သီချင်းစာရွက်တွေ တောင်းပြီး လိုက် ဝေနေသည်။ သီလရှင်တွေက ကလေးတွေ ထိန်းရင်း ကလေးမိဘ တွေနှင့် စကားပြောနေသည်။

ရပ်နေရသည့်အတွက် ပိုအေးလာသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လျှောက်နေကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ မိသားစု “ဟန်ရာဟန်” ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားသည်။ လှမ်း မြင်ရသည့် ဖိနပ်နှင့် ဆင်တူ လက်ကိုင်အိတ်ကို အီလင်း သဘောကျ နေသည်။ အသိအကျွမ်းများနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ တခါတလေ သာ အပြင်ထွက်ဖြစ်သည့် အီလင်း သဘောတွေ ကျနေသည်။ သတင်း ပတင်းတွေ ဖလှယ်ကြသည်။

ခဏနေတော့ အသံချဲ့စက်မှ အော်သံ ထွက်လာသည်။ အားလုံးကွင်းလယ်တွင် စုကြရန် အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်တွေ တသီတတန်းကြီးနှင့် မြို့တော်ဝန် မာစီးဒီးကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ခပ်တိုတို မိန့်ခွန်း တခုပြောပြီး ခလုတ်တခုကို နှိပ်လိုက်ရာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မီးရောင် စုံ ထိန်လင်းသွားကာ လူတွေ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် လေနှင့်အတူ အလင်း တန်းတွေ ပြေးလွှားနေလေသည်။ ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်သံတွေနှင့် အတူ တီးဝိုင်းမှ လေမှုတ် ကိရိယာသံ မြိုင်မြိုင်ဖြင့် နာတာလူးတေးသံ တွေ လှိုင်ထွက်လာသည်။ သို့သော် ဝဝတုတ်တုတ် မုတ်ဆိတ်ဖြူ

ကြီးနှင့် ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် အငယ်ဆုံး
မလေး လော်ရက်တာ လန့်အော်ငိုပါလေတော့သည်။

ဖာလုံက ချောသည်။

‘သမီး မကြောက်နဲ့နော်၊ အဲဒါ အဖေတို့လို လူပဲ။ ခရစ္စမတ်
ဘိုးဘိုး အဝတ်တွေနဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး တပ်ထားတာကွဲ့’

အခြား ကလေးတွေက ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုးဆီမှ လက်ဆောင်
ယူဖို့ တန်းစီနေကြချိန်တွင် လောရက်တာက အဖေလက်ကို တင်းတင်း
ဆုပ်ထားသည်။

‘သမီး မုန့် မလိုချင်ရင် မသွားနဲ့လေ၊ ရတယ်။ ဖေဖေ
အနားမှာပဲ နေနော်၊ ဟုတ်လား’

အခြား ကလေးတွေက အလှအယက် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ
သည်ကို ကြည့်ပြီး ဖာလုံ စိတ်ပျက်သွားသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အီလင်းက သည်လို မပျော်ရတာ ကြာ
ပြီဟု ပြောပြီး ခရစ္စမတ် ကိတ်မုန့် ဖုတ်ဖို့ ပြင်သည်။ သူက ခပ်ရွှင်ရွှင်
ဖြင့် မုန့်ဖုတ်နည်း မျိုးစုံ စာအုပ်ကြီး သွားယူသည်။ ပြီးမှ ပန်းကန်
လုံးကြီး တလုံးထဲတွင် ထောပတ် တပေါင်နှင့် သကြား ထည့်၍
ယောက်ျားကို မွေခိုင်းသည်။ သမီးတွေက သံပရာသီး အခွံခွာသူက
ခွာ၊ ချယ်ရီသီးတွေကို စိတ်ပြီး ချိန်သူ ချိန်။ မက်မွန်သီးတွေ ရေနွေး
စိမ်ပြီး အခွံခွာသူ ခွာ၊ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အချို့က
စပျစ်သီးတွေ ရေဆေးလို့။

အီလင်းက ဂျုံ၊ ကြက်ဥနှင့် အမွှေးအကြိုင် ရောခေါက်ပြီး
ပန်းကန်ထဲ ထည့်သည်။

အဖေကြီးက မီးသွေးမီးဖို မွှေးပြီး မုန့်ဖုတ်ဖို့ကို ပြင်ဆင်
သည်။ တညလုံး ဖုတ်ရမည်ဖြစ်၍ မီးကို ချိန်သည်။